

JOCHEM JOFEL

WERELDREIZIGER

**Jochem Jofel
en de Verdwenen
Kroonprins**

1^e Serie, Deel 7

Door Siem Praamsma

Commentaar bij de kroonprins strips:

6. “De Verdwenen Kroonprins” had geen aanwijsbaar plot. Het was er alleen maar op uit om politiek en politici in een zo ongunstig mogelijk daglicht te stellen. Dit was niet de bedoeling van De Waarheid, zoals we later zullen zien.

9. De Volkshuisvesting. Eigenaars van grotere huizen werden gedwongen een gedeelte van hun woonruimte af te staan aan woningzoekenden.

17. Hier zien we de allereerste videofoon, die bovendien de capaciteit heeft anderen af te luisteren. Goudhartje had hem gekocht van een zekere Willem Poorten. Deze emigreerde later naar Amerika en verengelste zijn naam. Zijn zoon ging later in de computerbusiness en boerde redelijk goed.

22. De 100 gulden rekening was nog steeds niet betaald, en ik had begrepen dat ik met De Waarheid nooit verder zou komen. Ik had ook andere strips lopen en had besloten met deze krant te kappen.

23. Ik kreeg geen present-exemplaar van De Waarheid, ik moest mijn abonnement zelf betalen. Van der Drift had me een vrij abonnement aangeboden als betaling voor de Paastekening. Dit had ik geweigerd.

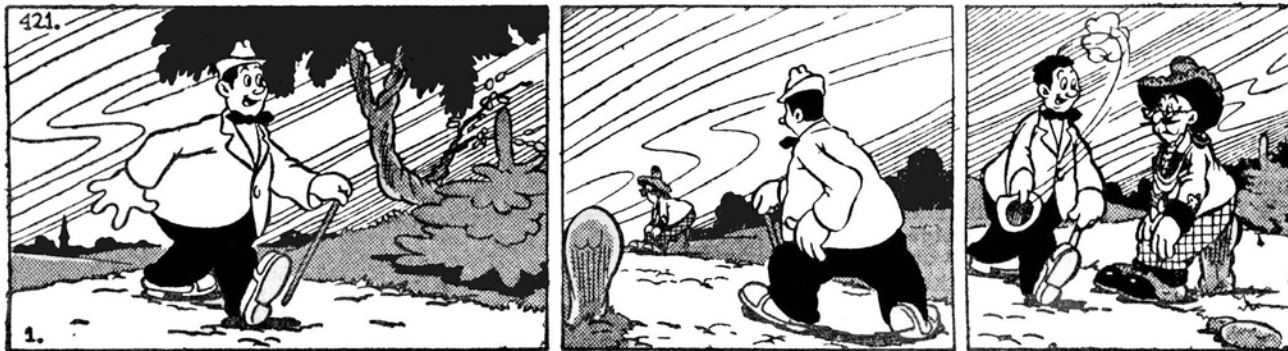
25. De muurversieringen in deze en de volgende strip spreken voor zichzelf.

31. “En dan hebben we een politieke partij”. Dit werd door de redactie veranderd in “Die partij richten we op!”

34. Er was nog steeds brandstofschaarste. Op dezelfde dag dat er een bericht in de krant stond dat het Koninklijk Paleis om een extra kolentoewijzing had gevraagd, werd ook vermeld dat een paar treinen uitgevallen waren wegens kolengebrek.

Jochem Jofel en de Verdwenen Kroonprins

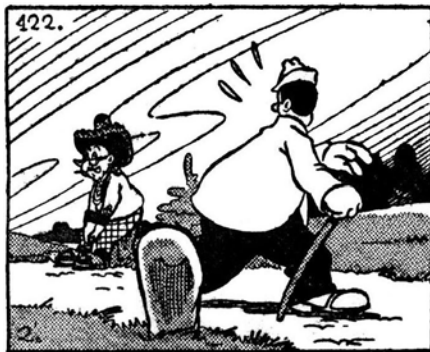
1. Een deftig geklede meneer



HOE HET kwam wist Jochem niet precies, maar toen hij een week in Holland terug was, wilde hij zo gauw mogelijk weer weg. En wanneer Jochem Jofel iets in zijn hoofd heeft, heeft hij het niet in zijn pink, dus kocht hij een kaartje voor de trein naar Rare-boulië, waarvan hij had gehoord dat het een mooi land was met erg leuke mensen. En zo kwam het dat Jochem Jofel op een mooie morgen, gewapend met zijn wandelstok, door de Rareboulische dreven stapte. Hij neuriede een van de laatste deuntjes, die hij in Amerika had opgedaan en dacht alleen maar aan vrolijke dingen. “Voorlopig heb ik genoeg van avonturen!” zei hij bij zichzelf.

“Avonturen zijn goed, maar alles op zijn tijd!” zei mijn oude vader keer op keer en ik geloof dat hij groot gelijk had.” Hij neuriede het deuntje uit en toen zag hij de meneer op het paaltje zitten. Het was een deftig geklede meneer en aangezien Jochem Jofel graag vriendelijk is tegen deftige mensen nam hij in het voorbijgaan diep zijn hoed af en groette beleefd in het Rareboulisch. De deftige meneer keek op en zijn ogen werden groot van verbazing. “Twee druppels water!” mompelde hij toen en slaakte een zucht die uit zijn tenen scheen te komen. Daarna keek hij weer treurig voor zich.

2. Twee druppels water



DE DEFTIGE meneer had dus diep gezucht en “Twee druppels water!” gezegd. En hoewel Jochem Jofel al heel veel vreemde mensen heeft ontmoet, moest hij nu toch even omkijken, voordat hij doorliep.

“Twee druppels water!” herhaalde hij schamper. “Is dat een manier om en vreemdeling te begroeten?” En dan die zucht! Het lijkt wel het begin van een avontuur! Mar ik zou geen avonturen meer zoeken, had ik met mezelf afgesproken . . . Mijn vader zei altijd: In ieder zuchtend mens zit wel een avontuur! De goede man had altijd

gelijk, dus laat ik maar doorlopen!” De deftigaard bleef nog even doorzuchten en doormompelen tot hij ineens met een ruk rechtop ging zitten. Hij stak een vinger in zijn mond, beet erop, zei: “Au!” en staarde toen met doordringende blikken Jochem Jofel achterna. Hij zei nog een keer: “Twee druppels water!” en was van opwinding bijna van het paaltje gerold, zo deftig als hij was. Maar toen stond hij resoluut op en begon hard achter Jochem Jofel aan te hollen.

“Hallo!” riep hij met een pieperig stemmetje. “Hallo, hé, hola, vriendelijke voorbijganger, wacht eens even!”

3. Jochem is verbaasd



DE VRIENDELIJKE voorbijganger had inmiddels opgehouden te neuriën en was begonnen met fluiten, terwijl hij heel geen erg had in de deftige meneer, die achter hem aanholde. “Wat een rare vent!” bedacht Jochem Jofel al fluitend, “dat zit maar op een paaltje te zuchten en zanikt over twee druppels water! Enfin, m’n vrienden hebben wel gelijk gehad, toen ze zeiden, dat er erg leuke mensen in Rareboulië woonden!” De deftige Rarebouliër deed nog steeds moeite om Jochem Jofel’s aandacht te trekken. Hij had echter maar een zacht stemmetje en het

viel hem dus niet makkelijk Jochem Jofel te beschreeuwen. Maar toen hij al hollend wat dichterbij was gekomen, drong plotseling zijn pieperig geluid tot Jochem Jofel’s oren door. Deze bleef staan en keek lichtelijk verbaasd om. “Misschien is hij wel helemaal gek!” dacht Jochem bij zichzelf “Ik vond al meteen, dat hij er zo raar uitzag. Hij had zo’n gekke hoed op!” Hij bleef niettemin staan en wachtte af, wat er gebeuren zou.

Jochem Jofel en de Verdwenen Kroonprins

4. Een invitatie



“BENT U niet die meneer, die me zonet vriendelijk groette?” begon de man met de gekke hoed. “Ik geloof, dat ik vergat terug te groeten, nietwaar? Ja, ja dat komt, omdat ik altijd in van die heel ernstige gedachten verdiept ben, ziet U, enne . . . Maar heb ik U niet eerder gezien?” viel hij zichzelf in de rede. “Bent U niet van de krant? Was U niet de een of andere journalist?” „Dat nu niet bepaald,” antwoordde Jochem Jofel. “Ofschoon ik tot mijn spijt wel eens iets met een krant te maken heb . . . Mijn naam is Jochem Jofel, wereldreiziger, aangenaam!” “Dat is een erg lange naam!” vond het deftige mannetje. “Mijn naam is Goudhartje en ik ben minister van Binnenlandse Zaken van Rare-boulië.” “O, zo, juist, ja!” zei Jochem Jofel. “En nu begrijp ik ook dat U altijd van die heel ernstige gedachten heeft, zoals bijvoorbeeld twee druppels

water! Dat moeten haast wel heel ernstige gedachten zijn!” “En dat zijn het, dat verzeker ik U!” antwoordde Goudhartje zuchtend. “U had het over twee druppels water, geloof ik he? Prachtig, daar wilde ik het juist eens met U over hebben! Schikt het U, meneer Jochem Jofel Wereldreiziger, een glas wijn met mij te drinken in gindse herberg?” “Mij schikt haast alles”, antwoordde Jochem Jofel, “mits ze goeie wijn hebben . . . Bedoelt U die herberg?” en hij wees naar een huis met een uithangbord, een paar honderd meter verderop aan de weg. “Nee, nee, nee!” schrok de minister. “Nee, zeker niet! Ik bedoel gindse!” En hij wees op zijn beurt naar een ander huis, dat nog wat verderop lag. “Het is mij wel, beste man!” sprak Jochem Jofel. En ze liepen verder tot ze de herberg bereikt hadden.

Jochem Jofel en de Verdwenen Kroonprins

5. Een goede zaak



JOICHEM JOFEL en Minister Goudhartje traden dus de door de Minister uitgekozen herberg binnen en zetten zich aan een tafeltje neer. Ze waren de enige bezoekers; de waard scheen het niet overdadig druk te hebben.

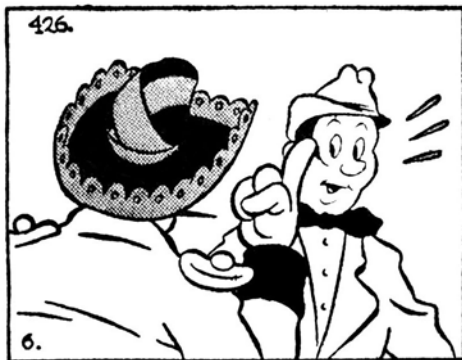
“Hé, hallo! Waard! Waar blijf je?” riep Goudhartje, en hij sloeg met zijn vuist op het tafellaken. “Geef ons een fles van die smerige wijn van je en schiet een beetje op!”

De waard, die achter zijn toonbank zat te dutten, schrok wakker en haastte zich aan het bevel gevolg te geven. “Let goed op die waard!” fluisterde Goudhartje. “Je zou niet zeggen dat hij vroeger Minister is geweest, wel? Hij werd afgezet en probeert nu op een eerlijke manier zijn brood te verdienen met deze herberg . . . Ja, ja, het kan

verkeren! Eens was Leepneusje de gevierde man in Rareboulië, en nu is hij een niet eens zo erg goeie herbergier . . . Maar hij doet nog wel aan politiek, zie je. Hij is van de Koningspartij. Daarom is hij ook te vertrouwen. Die andere herberg die jij aanwees is ook van een gewezen Minister. Maar die is van de Republikeinen, zie je. Hier kunnen we zeggen wat we willen!”

“O, juist,” zei Jochem Jofel, die erg weinig begrip van politiek had en heel niet wist wat Goudhartje met hem van plan was. Inmiddels had de waard de fles gebracht en twee glaasje volgeschonken. “Proost!” zei Goudhartje en hij hief zijn glas in de lucht. “Laat ons dit glas Zure Ministerwijn ledigen op de goede afloop van een goede zaak!”

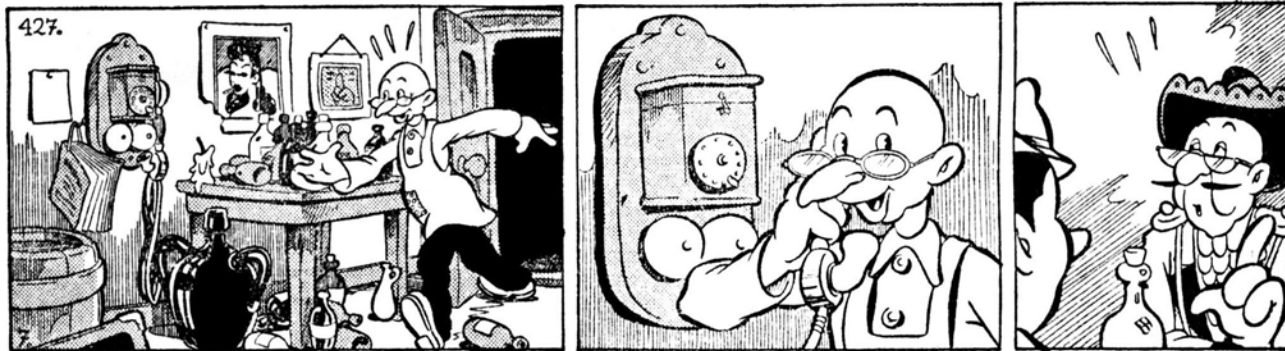
6. Oh . . . de telefoon!



“**K**IJK EENS, Jochem Jofel,” begon Goudhartje, tegelijk met het tweede glas wijn. “Het gaat hierom. Vanmiddag moet de kroonprins van Rareboulië tot koning gekroond worden. En nu wil het geval dat de kroonprins al sinds gisteravond spoorloos is. Gewoon verdwenen!” “Dat is erg naar!” vond Jochem Jofel. “En nu?” “Ik ben er op uitgestuurd om de kroonprins te zoeken!” vertelde Goudhartje verder. “Ik zoek al de gehele nacht, tot vanmorgen toe en ik heb hem niet kunnen vinden! En toen kwam jij langs!” “En?” vroeg Jochem Jofel in gespannen afwachting. “Jij lijkt op onze kroonprins,” deelde Goudhartje eenvoudig mee. “Als twee druppels water! Als je een snor had, zou ik me er zelfs mee vergissen!”

Ze hadden geen van beiden meer op Leepneusje gelet, die met een knikkend hoofd achter zijn tapkast zat te dommelen. Hij keek heel slaperig uit zijn ogen maar hij verstond en onthield ieder woord dat Goudhartje zei. Plotseling ringde er ergens in de herberg een bel, die veel op een telefoonschel leek. Het was echter geen telefoonschel, want Leepneusje had onder zijn toonbank een knopje, waar hij met zijn knie tegen gedruwd had. Vijf tellen later deed hij hetzelfde nog een keer en daarna hield hij zich of hij wakker schrok. “Oh . . . eh . . . de telefoon!” zei hij met een slaapdronken stem. Hij stond op en liep de gelagkamer uit naar een daarnaast gelegen vertrek.

7. Jochem begrijpt niets van politiek



LEEPNEUSJE HAD zo'n haast om bij zijn telefoontoestel te komen, dat hij helemaal vergat de deur van de gelagkamer dicht te doen. Hij nam de hoorn haastig van de haak en draaide het nummer van de Republikeinse herberg. "Hallo?" vroeg hij opgewekt, toen de verbinding tot stand gekomen was. "Hallo, met Boezeroertje? Hoor eens, Boeze-roentje, je weet, dat ik een hekel heb aan dat partijje van jou, waar al die vieze werkmensen in zitten, maar je weet ook, dat ik jou een goed hart toedraag, niet? Prachtig! Nu, daarom wil ik je helpen, omdat ik je zo graag mag. Ik heb een nieuwtje, dat voor jouw partij héél belangrijk is . . . Ja, heel belangrijk, zei ik . . . Ja, maar ik wil er iets voor terughebben . . . Goed begrepen! Juist! Ik wil weer minister worden! Als jullie dus nog eens aan de macht komen, nietwaar? . . . Afgesproken! En nu het nieuwtje: de kroonprins

is zoek! Ja, weg!... Van wie ik het weet? Van Minister Goudhartje! . . . Ja, die zit hier. Hij was er juist over aan het spreken met een vreemdeling . . . Ja, ik denk dat het iemand van het hof is . . . Je doet het beste om dat nieuws in dat rare krantje van jullie te zetten . . . Nou, zeg, wat zal de koningspartij opkijken! . . . Goed . . . goed!" Maar toen de waard de gelagkamer uitgelopen was, had Goudhartje plotseling zijn vinger in de lucht gestoken. "Stil!" zei hij fluisterend. "Leepneusje heeft iemand opgebeld!" "Hij werd opgebeld!" antwoordde Jochem Jofel, "ik hoorde duidelijk de bel twee maal overgaan!" "Het mocht wat", snoof Goudhartje, "Leepneusje heeft niet voor niets een bel-knopje onder zijn toonbank laten maken! Ik zie al wel dat jij van politiek niet veel snapt."

8. Jochem wordt meegesleurd

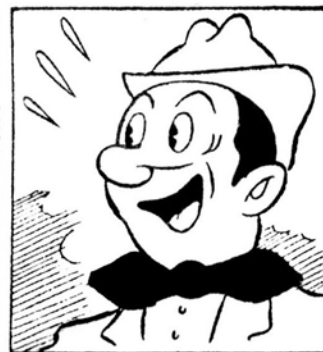


LEEPNEUSJE, DIE vergeten was dat hij de deur had laten openstaan, merkte niets en telefoneerde vlijtig verder, terwijl Goudhartje zacht van zijn stoel opstond en aan de deur ging luisteren. Deze hoorde op die manier het hele gesprek, dat Leepneusje met Boezeroentje voerde. “Wat?” vroeg Leepneusje beledigd, “of ik soms afgeluisterd word? Welnee man, ik neem mijn voorzorgen goed! Die twee stommeriken hebben heus nergens erg in!” Dit jokte Leepneusje, maar dat was deze keer zijn schuld niet. Toen Goudhartje wist, wat hij weten wilde, sloop hij zo zacht en zo snel als hij kon naar Jochem Jofel terug en vertelde fluisterend, wat hij gehoord had. “Kom gauw!” zei hij daarna zachtjes, terwijl hij wat kleingeld op de tafel liet glijden. “Weg van hier, voor het te laat is! We moeten

zorgen, dat we de Rrepublikeinen een slag voor zijn! Ze willen een bericht in hun krant zetten, dat de kroonprins verdwenen is! Kom, jij moet voor kroonprins spelen! Gauw! Het Landsbelang van Rareboulië hangt er van af!”

“Maar . . . eh . . . ikke . . .” zei Jochem Jofel aarzelend, “ik wil helemaal niet meedoen! Ik ben toch al niet dol op kroonprinsen en ik weet niets van politiek af! En ik ken deze kroonprins niet eens!” “De kroonprins moet vanmiddag gekroond worden!” zel Goudhartje met een gebiedende stem. “Alles is al in gereedheid gebracht! De feestelijkheden zijn in volle gang! Iedereen heeft al een pakje Zuid-Amerikaanse sigaretten extra gehad en de koningspartij zou zich dus voor eeuwig belachelijk maken, als de kroning nu niet doorging!”

9. Op voor het Landsbelang!



JOCHEM JOFEL wist voorlopig niets beters te doen, dan Goudhartje zijn zin te geven. Jullie weten allemaal dat Jochem Jofel erg nieuwgierig is en dat hij nooit nee kan zeggen, als er een avontuur voor de deur staat.

“Tenslotte gebeurt het niet iedere dag, dat een Jofel de kans krijgt voor kroonprins te spelen,” dacht hij. “En wie weet is het niet erg leuk!” Dus holde hij met Minister Goudhartje mee, tot grote ontsteltenis van een klein jochie, dat aan zijn moeder’s hand meegetrokken werd. Het knaapje had vermoedelijk nog nooit een Minister gezien, die hard liep en zette daarom een keel op die de stad op zijn

grondvesten deed schudden.

„Daar is het kasteel!” wees Goudhartje hijgend. “Aardig huis,” meende Jochem. „Daar zullen ze flink wat van hebben moeten onderverhuren van de Volks-huisvesting!” Goudhartje gaf daar geen antwoord op, maar leidde Jochem, nadat ze de lage heuvel, waarop het kasteel gebouwd was, opgeklommen waren, door een achterpoort naar binnen. “Ziezo!,” riep Jochem met een vastberaden gezicht, “En thans, op voor het landsbelang van Rareboulië!”

“Hoera!” riep Goudhartje verheugd. Hij at van pure zenuwen een drietal goudbloempjes uit de Koninklijke tuin met huid en haar op.

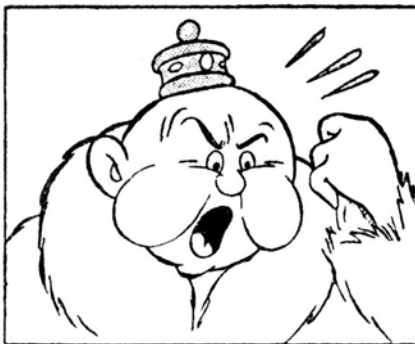
10. Hier en daar een paar ridderordetjes . . .



GOULDHARTJE LEIDDE Jochem Jofel nu door drie en twintig gangen en zeven en zestig zalen, tot ze in een vertrek kwamen, waarvan de wanden vol hingen met portretten. “Ziehier!” zei Goudhartje, en hij wees op een schilderij, “dit is het laatste portret van de kroonprins. Het werd gemaakt terwijl hij in de rij stond voor een loket op het Distributiekantoor. Ik geloof, dat hij een toewijzing goud moest hebben om een nieuwe door-de-weekse kroon te laten maken. Hij was de oude verloren, zie je. Maar je ziet wel, dat ik niet teveel heb gezegd, toen ik zei dat hij als twee druppels water op jou leek!”

“Hm,” antwoordde Jochem Jofel bedachtzaam, “maar ik geloof niet, dat ik in een paar uur zo een prachtige snor kan laten groeien!” “Dat hoeft ook niet, malle,” lachte Goudhartje. “De prins heeft er elf en een half jaar en drie maanden over gedaan om een snor had als deze te hebben. Maar ik zal de beste en knapste kapper uit Rareboelië laten komen en die zal een snor voor je maken die er uit ziet, of jij er vijftien jaar over gedaan hebt! Jan de Derde zal er zelf jaloers op zijn. En dan hier en daar een paar ridderordetjes, daar heb ik toch een kist vol van, en je bent de prachtigste Jan de Derde die we ons kunnen wensen!”

11. Jan de Dikke sluit de spoorbomen



INMIDDELS LIEP Koning Jan de Tweede de Dikke van Rare-boulië woedend en briesend in zijn werkkamer op en neer. “Verschrikkelijk!” brulde hij herhaaldelijk, “Verschrikkelijk! Die jongen van me groeit op voor galg en rad in plaats van voor een troon! Om onvindbaar te zijn een paar uur voordat je gekroond wordt! Een nagel aan mijn gouden doodkist is-ie! Een kwajongen! Een koninklijke Nietsnut!” Hij begon na deze ontboezemingen weer de kamer op en neer te lopen en barstte haast van nijd. Koning Jan de Tweede de Dikke was een vreemd heer. Hij was helemaal niet erg dik, en dat vond hij reuze jammer. Dat was dan ook waarom hij zomer en winter in een dikke bontmantel gekleed ging, of het nu koud was

of snikheet. Hij had zijn wangen van binnen opgevuld en deed zijn best om zo dik mogelijk te lijken, omdat hij een dikke Koning indrukwekkender vond dan een dunne. Ja, er zijn nou eenmaal rare mensen op de wereld. “Ontzettend,” riep Jan de Tweede de Dikke deze keer, en hij liet zijn gevulde wangen bibberen van opwind-ing. Hij trapte bijna op een treintje, dat onder zijn voeten doorreed en ontdekte toen, dat hij vergeten had de spoor-boompjes dicht te doen. Hij sloot ze en dat kalmeerde hem enigszins. Toen werd er geklopt en er stond een lakei op de drempel. “Wat moet je?!” riep Jan de Tweede de Dikke woedend. “Plaag me niet langer met je uitgestreken gezicht. Verdwij!!”

12. Jan de Dikke kan niet lezen



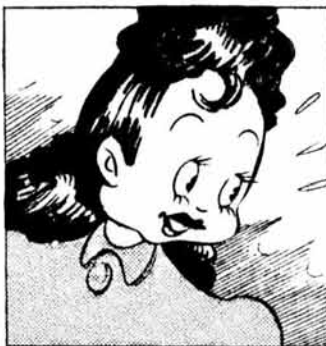
“MAJESTEIT,” BEGON de lakei.
“Dikke Majesteit!” brulde Jan de Tweede de Dikke gebelgd.

“Dikke Sire,” vervolgde de lakei onverstoorbaar, “er is bericht van Zijne Hoogheid de Kroonprins. Zijne Excellentie de Minister van Binnenlandse Zaken heeft dit briefje gevonden, dat de Kroonprins op zijn schrijftafel heeft achtergelaten.”

Dat was niet waar, want Goudhartje had het briefje zelf geschreven, zodra hij met Jochem Jofel in het paleis was aangekomen. “Geef hier!” riep Koning Jan de Tweede de Dikke en hij griste het briefje uit de handen van de deftige lakei. “Hm, zo, juist, ja,” mompelde

hij, terwijl hij het briefje precies zo vast hield als jullie op het derde plaatje kunnen zien. “Eh . . . lakei!” zei hij dan, nadat hij zijn blikken over het papier had laten gaan. “In mijn doorluchtig brein is het plan opgekomen om van al de bedienden van mijn paleis te weten te komen of ze kunnen lezen. Is er niet pas een derde keukenmeisje aangenomen? Stuur haar hier! Onmiddellijk.” Dat was opschepperij, want het geval wilde dat de koning zelf niet lezen kon, wat natuurlijk kan voorkomen. Hij wilde dat echter aan niemand bekennen, ofschoon iedereen het wist. De lakei boog glimlachend en verdween achteruitlopend in de richting van de keuken.

13. Dit is politiek belangrijk!



DE DEFTIGE lakei liep achteruit totdat hij uit het gezicht van Jan de Tweede de Dikke was en slenterde daarna op zijn dooie gemak naar de Koninklijke keukens. Hij vond het Derde Keukenmeisje bezig met het afdrogen van een Koninklijke Pan met een Koninklijke Theedoek. Hij leinde lui tegen de deurstijl en bewoog zijn rechterduim in de richting vanwaar hij gekomen was. “Zeg Mientje,” zei hij. “Je Vorst wil dat je even komt om hem een briefje voor te lezen. Je weet toch dat Zijne Majesteit niet lezen kan?” “Kom nou, Krelis!” giechelde Mientje. “Wil jij beweren dat de Koning een analfabeet is? Toe zeg!” “Ah!” zei Krelis. ‘Ik begrijp

dat je bij de oningewijden hoort. Maar het is echt waar, hoor! En nog wat.” Hij haalde een geldstuk uit zijn broekzak en hield het op tussen duim en wijvinger. “Als je het voorgelezen hebt, moet je het briefje stiekum meenemen zodat ik er een fotootje van kan maken. Dan krijg jij van mij deze Rareboelische dollar. Dit is politiek erg belangrijk!” “Krelis!” riep Mientje boos. “Wie denk je wel dat ik ben? De een of andere lage spionne? Ik ben een eerzaam burger! Ik wil niets met jullie intriges te maken hebben!” En ze liep op waardige wijze de keuken uit, gevolgd door een onthutste Krelis.

14. Jan de Dikke heeft een idee

#14 vermist

(Mientje wordt door de lakei aangediend als "Mejuffrouw Wilhelmina Wieltje." De koning doet zijn spiel dat hij een onderzoek doet in de mate van scholing van zijn onderdanen. Ze mag even met de dreintjes spelen en (later wordt ze belast met het briefje.)	434 (14)

15. Jan III moet thuiskomen

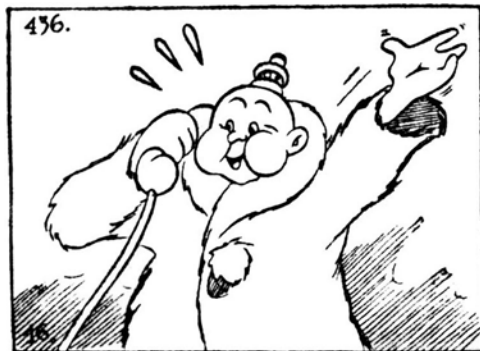


HET DERDE keukenmeisje moest dus het briefje voorlezen, dat Koning Jan II de Dikke haar gegeven had. “Er staat: ‘Ben naar Breedland. Kom overmorgen terug, Jan III’,” vertelde ze. “Hè? Staat dat er? Weet je dat zeker?!” riep Jan de Tweede de Dikke, even uit zijn rol vallend. “Eh.... juist, ja, dat staat er!” verbeterde hij zichzelf gauw, terwijl hij het briefje weer terugnam. “U wordt bedankt, juffrouw! U kunt lezen hoor!” Het derde keukenmeisje verdween en Jan de Tweede de Dikke bleef alleen achter. Hij liet zich ontdaan achter zijn schrijf-bureau op zijn stoel vallen en slaakte allerlei diepe zuchten.

“Naar Breedland!” zei hij met een extra zware zucht. “Hoe komt die kwajongen van een kroonprins er nu toch bij naar Breedland te gaan

op de dag, dat hij gekroond zal worden? Het is treurig! Wat moet ik daaraan doen?” Toen viel zijn oog op het telefoontoestel dat vlak voor zijn neus stond. “Aha!!” zei hij, en zijn ogen lichtten op. “Ik krijg weer eens één van mijn koninklijke ideeën! Je bent toch maar Koning of je bent het niet! Ik bel mijn collega-Koning in Breedland op en vraag, of hij Jan II direct naar huis wil sturen! Ik heb toch niet voor niets rechtstreekse verbindingen met de regeringen van alle landen! Zo zie je maar weer, dat zo’n telefoon zelfs in vreedstijd zijn nut nog hebben kan!” Het was maar goed dat Koning Jan de Tweede de Dikke tot tien tellen kon, want anders had hij nooit 37796 kunnen draaien, wat het nummer van Breedland is.

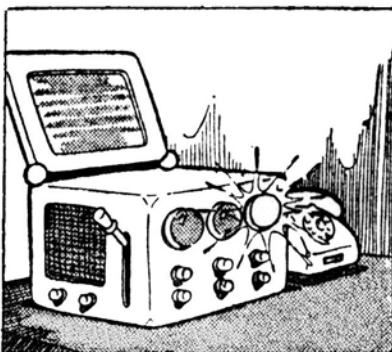
16. De kroonprins zit niet in de prullenmand



“HALLO!” RIEP Koning Jan de Tweede de Dikke monter, toen hij verbinding had. “Met wie spreek ik? Oh, met de koning? Ja, ja . . . Hoe gaat het ermee? Ik heb je in een tijdje niet gezien! Dat is zeker al vanaf het vorige oorlogje . . . Ja, ja! Zeg, ik moet je wat vragen. Of, nee, geef me eigenlijk maar liever iemand, die een beetje bijdehand is. Ja, je eerste Minister, dat is goed.” Koning Jan II de Dikke hoorde een klikje en toen had hij de Eerste Minister van Breedland aan de lijn. “Hallo, dikke Sire!” zei deze, terwijl hij zijn andere been ook op zijn bureau legde. “Leef je nog steeds? Nog steeds niet dood? Fijn! . . . Of je zoon hier is? Nee, dat geloof ik niet . . . Of ik even wil kijken? Ja, natuurlijk, Dikkie! Je weet, dat ik bet altijd razend druk heb, maar dat ik voor Jan de Tweede de Dikke altijd te spreken ben . . . Of ik het druk heb? Nou

zeg! Ik ben aan het scenario van een nieuw oorlogje bezig . . . Ja, jullie komen er ook in voor . . . Zijdelings, hoor, zijdelings . . . “Het volk is de oorlog moe!” zei Jan de Tweede de Dikke vroom. Dat had hij pas op een pamfletje gelezen en hij vond dat het erg mooi klonk. “Hm!” zei de Breedlandse Eerste Minister spottend. “Laten we nu maar uitscheiden. Anders staan we straks allebei te huilen aan de telefoon . . . Ik zou dus kijken of je zoon hier is, niet?” Hij tilde een paar mappen van zijn bureau op, trok een lade open, keek in de prullenmand en bladerde een paar boeken door. “Nee, hoor, ik zie hem niet!” zei hij dan. Ik zou trouwens niet weten, wat dat jong hier moest doen . . . Ik weet het zelf soms niet eens . . . Wat zegt je? Ja, ik heb overal gekeken, maar hij is er beslist niet. Het lijkt me het beste, dat je zelf maar even hierheen komt, om te kijken . . . !”

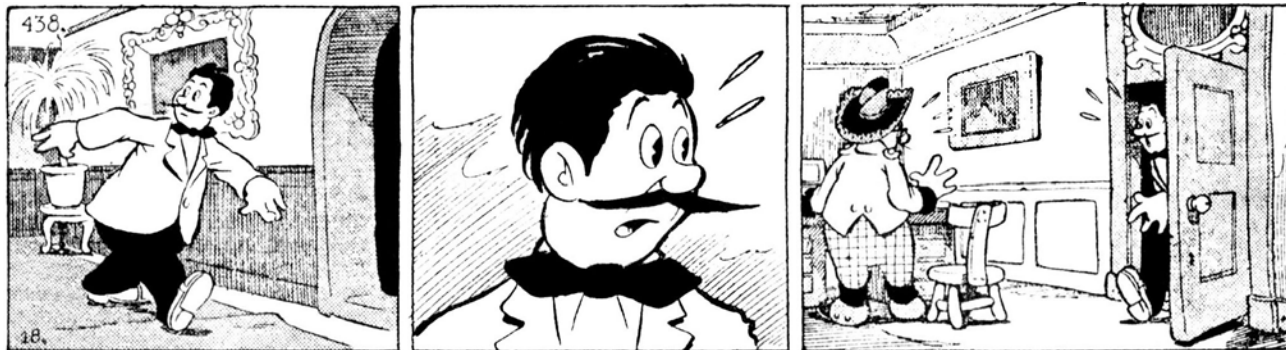
17. Goudhartje speelt voor luistervink



NU MOETEN we even gaan zien wat Jochem Jofel en Goudhartje intussen uitvoerden, want dat is misschien best de moeite waard. Toen Goudhartje op het briefje geschreven had dat Jan III in Breedland zat en pas twee dagen later zou terugkomen, liet hij de beste kapper van Rareboulië komen, gaf hem de opdracht een Jan-III-snor voor Jochem Jofel te produceren en liet daarna Jochem Jofel met de knappe kapper alleen. Hij liep de gang uit tot hij bij een deur kwam, waarop een bordje hing dat vertelde, dat niemand erin mocht. Aangezien zulke bordjes echter niet voor Eerste Ministers gemaakt zijn, deed hij deze deur open en trad binnen “Ziezo!” zei hij. “Het briefje is bij de Koning, dus de Koning zal nu wel gauw opbellen naar Breedland. Ik hoop maar dat Triefeltje, de Eerste

Minister van Breedland, nog weet, wat ik met hem afgesproken heb. Plotseling ging er een lichtje branden aan het vreemde toestel, dat op het schrijfbureau stond. “De Koning draait het nummer,” zei Goudhartje. “Nu even opletten!” Hij duwde een hefboompje naar beneden en drukte op het knopje dat zich onder het lampje bevond. Het lampje ging uit, maar nu kwamen er op het schermje boven op het toestel allerlei witte strepen te zien, waarvan het net leek, of ze snel voorbij vlogen. Toen de strepen ophielden werd het gezicht van Jan de Tweede de Dikke langzamerhand zichtbaar. Goudhartje drukte nu op een van de twee knoppen onder de luidspreker, waarna de stem van de Koning door de kamer klonk. “Hallo?” zei de stem van Jan de Tweede. “Met wie?”

18. Jochem Jofel is verontwaardigd

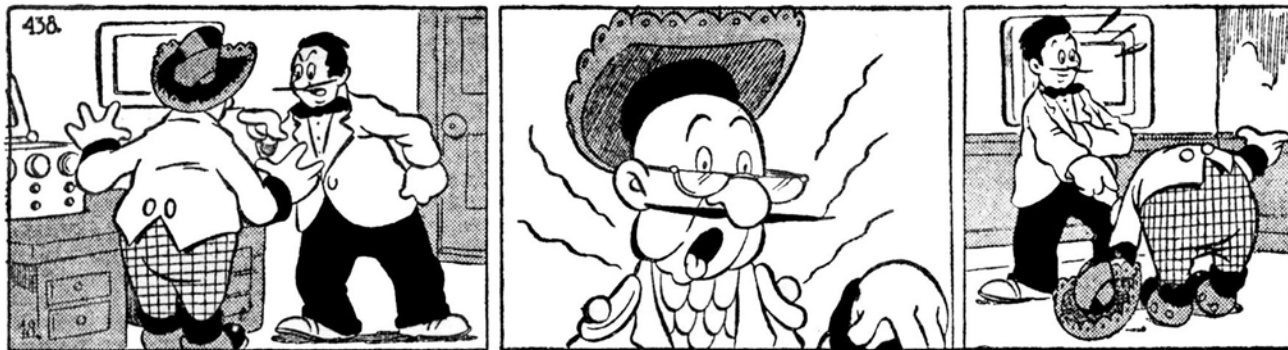


INMIDDELS WAS de knappe kapper met Jochem Jofel klaar en had hem een schitterende snor onder de neus geplant. “En nu naar de Eerste Minister!” riep de kapper blij. “Vergeet U vooral niet te zeggen, dat er geen tweede kapper in Rareboulie, nee, op de hele wereld is, die mij dit nadoet!” Jochem beloofde het en ging op zoek naar Goudhartje.

Nu is een paleis verschrikkelijk groot, veel groter dan één van de huizen waar jullie in wonen en haast nog wel groter dan twee van die huizen bij elkaar. Het was dus niet zo eenvoudig voor iemand, die de weg niet wist, om Goudhartje te vinden. Maar Jochem Jofel is niet dom en ook niet erg verlegen. Hij deed alle deuren open en

keek overal waar hij misschien wel helemaal niet had mogen kijken. En daarom zag hij, toen hij weer pardoes een deur open trok, Goudhartje die met zijn toestel bezig was. Goudhartje probeerde nog om het ding gauw uit te schakelen, maar Jochem Jofel had nog juist gezien en gehoord wat Goudhartje aan het doen was. “Luister jij de koning af!” riep Jochem Jofel verontwaardigd. “En ik dacht dat je bij de koningspartij hoorde?” “Eh . . . ik . . . eh . . . daar heb ik mijn redenen voor!” zei Goudhartje streng. “Iemand af luisteren is altijd misslijk!” vond Jochem Jofel. “Welke redenen je daarbij ook opgeeft.” “Behalve wanneer het staatsbelang dat eist!” zei de Eerste Minister plechtig. “Politiek, meneer! Politiek!”

19. Goudhartje moet buigen

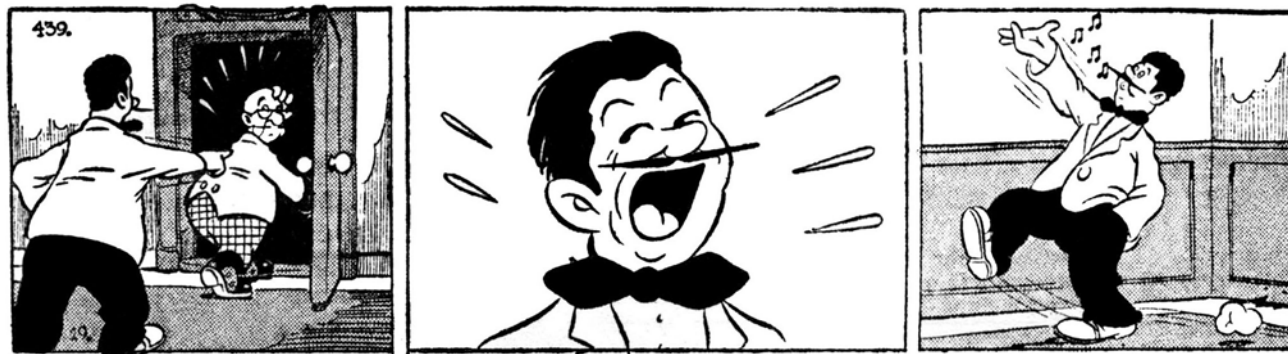


“HOOR EENS, beste vriend!” zei Jochem Jofel, terwijl hij met een dreigend gezicht op de Eerste Minister toekwam. “Alles goed en wel, maar ik vind het ongehoord dat een dienaar van de Staat de koning, die mijn vader is, afluistert, begrepen? Afgelusterd als de eerste de beste kruidenier of putjesschepper! Laat ik je dit zeggen: over enkele ogenblikken ben ik Koning en als ik ook maar één keer merk, dat ik afgeluisterd word, al is het dan ook in het Belang van de Staat, dan ga je de laan uit! Onmiddellijk! Zonder enig medelijden!” Dit was erg brutaal van Jochem Jofel, want jullie weten, dat hij helemaal niet de zoon van Koning Jan de Tweede De Dikke was. “Maar . . . eh . . . meneer Jofel!” begon Goudhartje

stotterend. “Niks te meneer Jofelen!” vond Jochem, “Meneer Jofel bestaat helemaal niet en ik heb deze aardigheid alleen bedacht om jou er in te laten lopen! Vooruit, sta daar niet te kijken alsof je nog tot tien moet leren tellen! Ken je plaats! Buig voor je kroonprins en bewijs hem eerbiedig je hulde!” Goudhartje wist niet meer wat hij er van denken moest. Maar hij verkoos toch maar liever het zekere voor het onzekere en boog, terwijl hij zijn prachtige hoed zwierig in de hand hield.

Jochem Jofel keek met een glimlach op de lippen naar de onbenulige houding die de Eerste Minister voor hem had aangenomen.

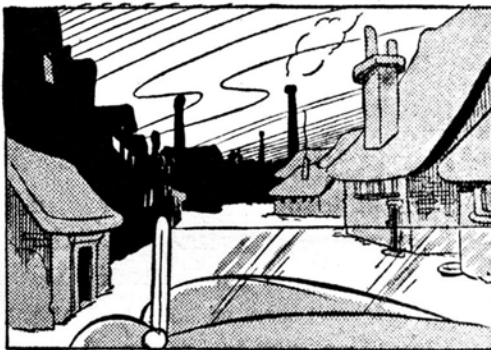
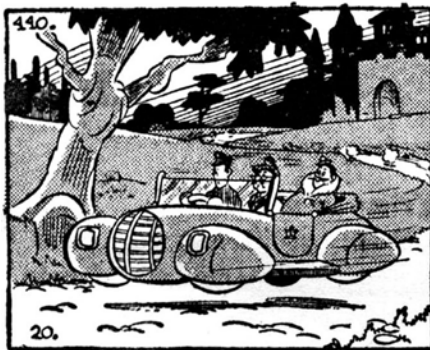
20. Jochem Jofel fluit een lustig lied



“**E**N NU aan de slag!” riep Jochem Jofel, terwijl hij met een handbeweging te kennen gaf, dat Goudhartje weer de verticale positie kon aannemen. “Haal mijn jas en een gemoedelijk kroontje. Bestel mijn wagen en maak je gereed tot vertrekken. We gaan een rijtoer maken. Een beetje vlug asjeblijft!” Goudhartje wist van verlegenheid niet hoe gauw hij weg moest komen. Hij durfde nog steeds zijn hoed niet op te zetten, uit vrees de Kroonprins te mishagen. Hij stapte dus zo snel als de etikette hem toeliet de deur

uit en begon te rennen, zodra hij in de gang was. “Hahaha!” lachte Jochem, toen Goudhartje buiten oorbereik was. “Dit is een eerste klas mop! Zoiets heb ik nog maar zelden beleefd! Jochem Jofel, Kroonprins van Rareboulië! Als mijn oude vader dat had mogen beleven! Hij zou van puur plezier drie-en-twintig pruintaarten verorberd hebben, waar hij zo dol op was.” Jochem Jofel begon nu in het beste humeur van de wereld door de kamer te stappen en floot dapper een deuntje uit de opera: ‘Als Ik Koning Was’.

21. Alles is uitgestorven

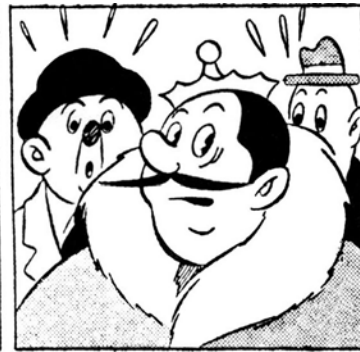
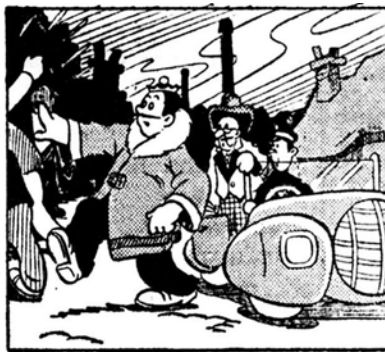


GOULDHARTJE HAD de bevelen van Jochem Jofel dadelijk en nauwkeurig laten uitvoeren en zo stond even later de prachtige auto van Jan III voor het paleis en Goudhartje en Jochem Jofel, de laatste getooid in een uitgaansjasje van Jan III en een gouden kroon, stapten in. “Waarheen behaagt het Uwe Hoogheid zich te begeven?” vroeg de deftige chauffeur. “Rij maar een beetje,” vond Jochem Jofel, die zich erg prettig voelde als Prins, “laten we maar naar de stad gaan en zien wat daar te beleven valt voor Koninklijke lieden.” De chauffeur gaf gas en de wagen reed geruisloos weg. “Dit ding rijdt lekker,” zei Jochem Jofel tegen Goudhartje. “Ik heb wel eens in een slechtere auto gezeten.” “Ik heb de vrijheid genomen, de beste van de drie en dertig wagens, die Uwe Hoogheid bezit, voor deze

rijtoer uit te kiezen,” vertelde Goudhartje. “Heb ik er maar drie en dertig?” vroeg Jochem Jofel verbaasd. “Dat is een beetje!” “Ja, ik reken nu niet mee de vijf en veertig die Uwe Hoogheid, toen hij zelf chaufferen wilde, hier en daar heeft moeten achterlaten,” zei Goudhartje. “En wat gebeurt er met die wagens?” vroeg Jochem. “Die . . . eh . . . hebben in de regel hun waarde voor de samenleving en voortbeweging verloren, Hoogheid,” zei de Eerste Minister schuchter. “Meestal vinden wij wel iemand, die tegen een niet te hoge prijs het overblijfsel wil weghalen en er bruikbare dingen wil uitpeuteren!”

“Hm, ja . . . eh . . . zeg, Goudhartje, vind je niet, dat het overal zo stil en uitgestorven is?”

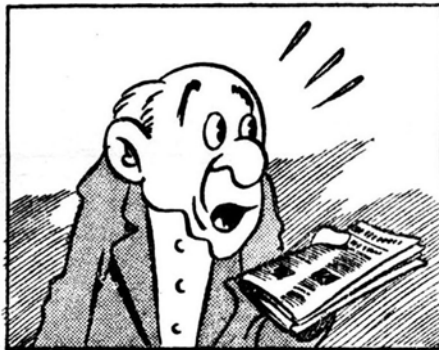
22. Daar heb je de Prins!



“JA!” ZEI Goudhartje, dat is mij ook al opgevallen. Iedereen zal naar de stad zijn gegaan om de plechtigheid te zien . . . Maar wat is dat!?” Goudhartje wees op een oloopje van ongeveer veertig vechtende mensen, waar er nog steeds meer bij kwamen. Deze mensen schenen zich allemaal te verdringen om een middelpunt, dat echter voor de inzittenden van de Prinselijke auto verborgen bleef. “Ik wil weten, wat daar aan de hand is! zei Jochem Jofel . . . Ik wil niet dat er ih mijn rijk gevochten wordt! Dat is geen gezicht voor de burenen!” Hij liet de wagen vlak voor de vechtende en dringende

kluwen stoppen en stapte majestueus uit. “Hola, mijn waarde onderdanen!” zei Jochem Jofel, terwijl hij bezwerend de hand in de lucht stak om de ruzie of wat het ook was tot bedaren te brengen. “Wat beweegt U tot zulk een vertoning in het openbaar? Wie geeft U het recht mijn straten te bevolken op een manier als deze? Ruziemaken is niet een van de beste Rareboulische gewoonten, begrijpt gij?” De dringende menigte was plotseling erg kalm geworden en keek Jochem Jofel aan met ogen zo groot als theeschotelletjes. “Daar heb je de kroonprins!” zei iemand. En toen werd het doodstil.

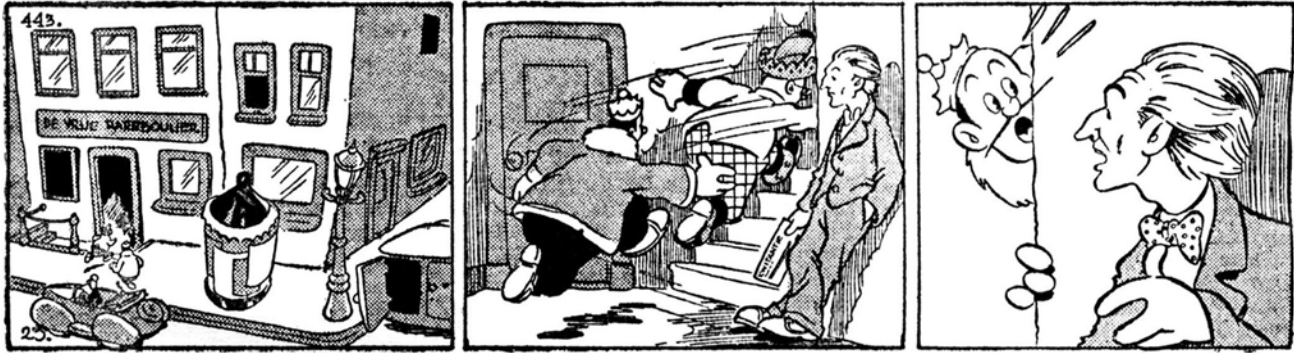
23. Een abonnement aangeboden



DE MENIGTE was dus opgehouden met vechten en stond nu vrij dom te staren naar Jochem Jofel -- of Prins Jan III, dat is maar net hoe je het bekijken wilt. "Vertel maar eens even wat er aan de hand is!" zei Jochem Jofel streng en hij wees naar een klein, onaanzienlijk mannetje dat met een stapeltje kranten over zijn arm juist probeerde ongezien het toneel te verlaten. "Ik . . . eh . . . Ik verkoop kranten!" zei het mannetje schuchter. "Heus, ik probeer een eerlijk stuk brood te verdienen, edelachtbare!" 'Edelachtbare' was blijkbaar het enige deftige woord dat de kranten-verkoper kende. "Daar twijfel ik geen ogenblik aan!" sprak Jochem Jofel. "Zijn er dan ook oneerlijke manieren om je brood te verdienen?" Het gezicht van het mannetje verhelderde. "Ik zou het niet weten,

heus niet, edelachtbare!" zei hij opgetogen. "Maar het geval wil dat er in de krant staat dat U verdwenen bent, en, als mijn ogen me niet bedriegen, is dat niet helemaal waar!" "Helemaal niet waar!" antwoordde Jochem Jofel zonder blozen. "Geef hier zo'n krant. Ik zal er even kennis van nemen. Ten slotte hoor je als Prins te weten, wat er in je Rijk omgaat. Welke krant is het?" "De Vrije Rarebouliër, edelachtbare," antwoordde de man, blij dat hij niet onmiddellijk in het gevang gegooid werd. "Kan ik U dienen met een abonnement? Kost maar vijftien-zestig per jaar, te voldoen bij achteruitbetaling." Jochem Jofel ver-waardigde zich niet hier antwoord op te geven, maar pakte een exemplaar aan, stapte naar de auto en beval: "Naar het redactie-bureau van de Vrije Rarebouliër, chauffeur! En snel!"

24. Pa



ZODRA DE wagen van de prins voor het gebouw van de Vrije Rarebouliër stopte, klonnen Goudhartje en Jochem Jofel eruit en holden achter elkaar het gebouw binnen. Het was een oud huis met allemaal trappen en Jochem Jofel hijgde er vier en twintig van op. Hij wilde juist aan de vijf en twintigste beginnen toen zijn aandacht getroffen werd door een eenzame figuur, die tegen de muur geleund stond. “Hé”, dacht Jochem, “het is net alsof ik die meneer al eens eerder gezien heb . . . Ik ken hem! Maar waarvan?” En, terwijl Goudhartje door holde draaide Jochem zich op de trap om en keek om een hoekje. “Hallo!” zei hij. “ik ken U! Maar ik weet niet waarvan! Kunt U me uit de droom helpen?” “Dat kan ik,” zei de figuur. “Ik ben je vader . . .”

“Wát ben je?” vroeg Jochem, naar adem snakkend. “Je vader,” antwoordde de man weer. “Je geestelijke vader dan. Maar je mag gewoon Pa zeggen. Ik kwam je eigenlijk halen. Komt het gelegen?” “Helemaal niet!” zei Jochem angstig. “Ik ben voor Jan II aan het spelen en het gaat juist allemaal zo leuk!” “Onzin!” zei de tekenaar-schrijver-kwitantieloper. Het gaat net zo lang leuk tot ik het welletjes vind! Als ik morgen niks meer weet te bedenken besta je niet eens meer!” “O,” zei Jochem schuchter. “Heb ik soms iets gedaan dat niet goed was? Of niet netjes?” “Je hebt niets gedaan,” antwoordde de schrijver. Maar je kunt wel iets doen. Ik heb hier een kwitantie . . . Hij is van anderhalf jaar terug . Als je hem kunt verzilveren mag je blijven en anders ga je van de kaart!”

25. Haal die hand toch weg!



TOEN GOUDHARTJE al de zeven en zestig trappen opgestormd had liep hij op goed geluk een deur binnen omdat hij gehoord had dat redacties van kranten altijd erg hoog wonen. Het bleek een goeie greep, want achter in de kamer zat een breedgebouwd man, die Goudhartje herkende als de hoofd-redacteur van de Vrije Rareboulter. Goudhartje had zoveel wind veroorzaakt door zijn ontstuwige entree dat de papieren door de lucht dwarrelden. De breedgebouwde man rees van achter zijn bureau op en kwam met

uitgestoken hand op hem toe. “Hallo, Goudvinkie!” riep de brede man verheugd. “Hoe gaat het met jou? Een tijd niet gezien, wat? Nog steeds aan het Ministeren? Zal niet lang meer duren!” Goudhartje negeerde de uitgestoken hand en zei “Tut-tut! Wees maar niet zo vrolijk! Ik ben hier met Prins Jan III en die heeft waarschijnlijk een hartig woordje met je te spreken . . . Haal die hand toch weg! Ik zou iedere loodgieter wel een hand kunnen geven op die manier!”

26. Een vergeetachtige hoofdredacteur



“ZO, DUS de Prins is weer boven water?” vroeg de hoofdredacteur glim-lachend. “En waar was-ie al die tijd?” “Dat gaat je geen bolle bliksem aan!” schreeuwde Goudhartje op zijn mooiste ruzietoon. “Vertel me liever waar jullie dat idiote bericht vandaan hebben dat hij verdwenen was? Hè?! Zeg op! Vooruit! Gauw! Een beetje vlug!” “Dat ben ik totaal vergeten,” antwoordde de hoofdredacteur met hetzelfde akelige glimlachje. “Hoe een mens toch kan vergeten, he? Je staat er versteld van! Nou ben ik toch de laatste tijd nogal ver-geetachtig, hoor!” “Je liegt het!!” schreeuwde

Goudhartje, die steeds kwader werd. “Ik weet gerust wel van wie je het hebt!” “Dan hoef je het aan mij toch niet te vragen?” zei de hoofdredacteur. “Als je het beter weet dan ik . . .” “Je hebt het van Boezeroentje, en die heeft het weer van Leepneusje!” brulde Goudhartje, die de hoofd-redacteur graag op zijn gezicht ge-slagen zou hebben. “Van Leep-neusje?” verbaasde de hoofdredac-teur zich. “En ik dacht nog wel dat die een goed en degelijk lid van de Koningspartij was?” En hij knipoogde vrolijk.

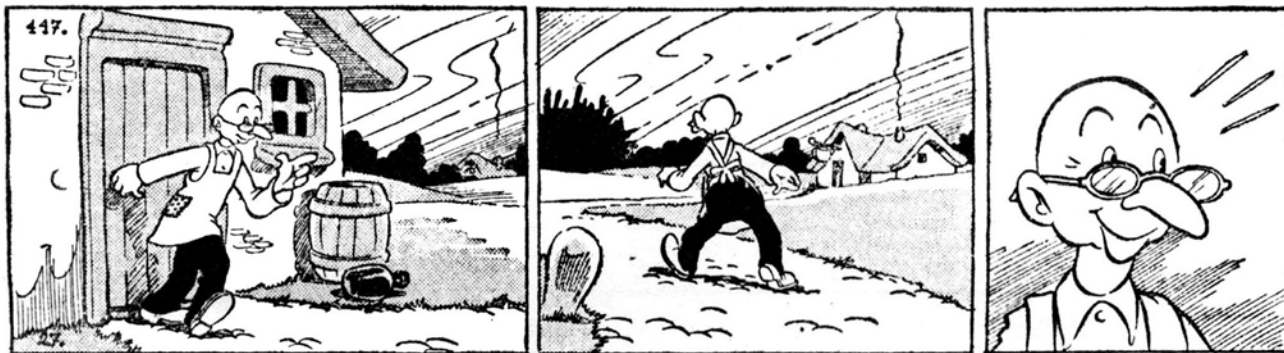
27. Een tegenbericht!



“**N**U MOET je nog gaan beledigen ook!” riep Goudhartje, die met de minuut kwader werd. “Leepneusje is helemaal geen goed en eerbaar lid van onze partij! Hij is een gemene spion van de Republikeinen! Van dat vieze partijtje van jullie!” En als hij soms onverhoeds nog steeds op de ledenlijst mocht voor komen, zal het me hoogst aangenaam zijn om zijn naam met allerlei gekleurde potloden door te strepen!” Hij sloeg van pure opwindning met zijn vuist het bureau van de hoofdredacteur in tweeën. De telefoon viel rinkelend op de grond en de hoofdredacteur kon nog maar net opzij springen voor een potje inkt dat op hem toe kwam

vliegen. “En nu als de bliksem een tegenbericht in de krant!” riep Goudhartje opgewekt. “Als het er vanavond niet in staat krijg je morgen geen lood papier meer. Persvrijheid of geen persvrijheid, dat is toch allemaal maar flauwe kul . . .” En, blij zijn gemoed eens goed gelucht te hebben, stapte hij trots de deur uit. Hij neuriede een gezellig deuntje, want hij was weer helemaal in zijn schik. Het was dan ook de eerste keer dat hij een bureau in stukken geslagen had en dat schijnt erg opwekkend te werken. Maar dat hoef ik jullie niet te vertellen, dat is bekend genoeg.

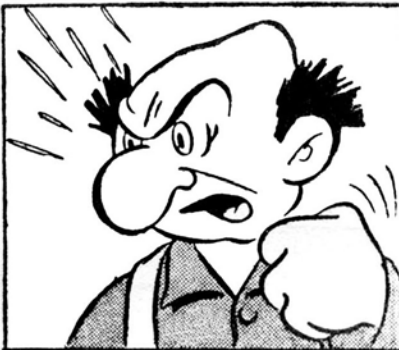
28. Leepneusje is verheugd



NADAT GOUDHARTJE op zo'n aardige manier de hoofdredacteur van de Vrije Rarebouliër de waarheid gezegd had, en hem op zo'n originele manier van zijn oude schrijfbureau had afgeholpen deed Leepneusje, die van dit alles natuurlijk niets wist, de deur van zijn herberg dicht. En, terwijl hij rondkeek of niemand hem zag stapte hij met vrolijke dribbelpasjes naar de herberg van Boezeroentje, die een paar honderd meter verderop lag. "Ik geloof dat ik een goed plannetje had!" zei hij zachtjes tegen zichzelf. "Het

was nog niet zo dom bekeken om Boezeroentje in de arm te nemen . . . Je weet nooit wat er nog eens kan gebeuren . . . en tenslotte ben ik nog steeds een goed en eerbaar lid van de Koningspartij! Je moet het mes van twee kanten laten snijden en altijd een slag om je arm houden . . . Leep moet je zijn en de mensen moet je kennen!" En hij stapte verheugd op de deur van Boezeroentje's herberg toe, blij dat hij zo met zichzelf ingenomen was.

29. Boezeroentje is kwaad



“HALLO!” RIEP Leepneusje, toen hij de gelagkamer binnen-trad en Boeze-roentje met het hoofd in de handen achter zijn toog zag zitten. “Hoe gaat het ermee, beste vriend? In ge-dachten?” Boezeroentje keek bij het horen van Leepneusje’s stem met boze blikken op en keek de gewezen minister aan of hij hem levend zou kunnen opeten. “Zo, mooie meneer!” zei hij, terwijl zijn ogen begonnen te glinsteren. “Je hebt me een mooi koopje geleverd! Je dacht zeker dat het waar was dat de kroonprins verdwenen was, niet? En je had er zeker helemaal geen erg in dat een vals bericht omtrent de kroonprins onze krant wel eens schade zou kunnen doen, wel?” “W-w-w-wat?!” zei Leepneusje geschrokken. “W-wat zeg je m-me

nu?? D-dat meen je toch niet, hè, Boezeroentje?” “Nee, ik meen het niet!” brulde Boezeroentje over zijn zenuwen. “En ik meen het zeker ook niet dat de hoofdredacteur van de Vrije Rare-bouliër me zonet opbelde en me meedeelde dat ik oneervol uit de partij gezet was! En dat Goudhartje had gezegd dat een zekere meneer Leepneusje ook uit zijn partij gezet was. Maar dat zal wel show wezen om me om de tuin te leiden . . .!” “A-a-a-als G-g-g-oudhartje dat gez-z-z-egd heeft, d-d-dan is dat z-z-zo!” stotterde Leepneusje. “Dat is dan tenmiste één troost,” meende Boezeroentje met een zucht van verlichting. “Dan zijn we er tenmiste allebei hetzelfde aan toe!”

30. Een plan



LEEPNEUSJE EN Boezeroentje zaten elkaar verslagen aan te kijken, toen Leepneusje's ogen plotseling verhelderden. "O," zei hij. En daarna, ter verduidelijking: "O!", daarbij Boezeroentje met zijn heldere oogjes over zijn lepe neus aankijkend. "Wat heb je te o'-en?" vroeg Boezeroentje, die nog steeds in zijn politiek leed gedompeld was. "Hoepel liever op! Daar bewijs je iemand tenmiste nog een dienst mee!" "Stil!" gebod Leepneusje. "Ik heb een plan! Een best plan! En als je mee wil doen nog wel een bovenste best prima plan ook!" "Het zal me wat wezen," kon Boezeroentje niet nalaten te zeggen. "Ik kan me gewoon niet voorstellen dat jij een goed plan zou kunnen hebben. Maar vertel maar eens. Je kunt nooit weten hoe een haas nog eens een . . . eh . . . hoe is dat ook weer?" "Een koe een haas vangt," vulde Leepneusje in. "Ja, ja, dat had

je heel goed gezegd, Boezeroentje. Je bent altijd sterk geweest in spreekwoorden en vergelijkingen en zo . . . Dat kan je nog van pas komen in je carriere. Maar luister! We zijn allebei uit ons vervelende partijtje gegooid, niet-waar? Ja, zag maar niks, ik weet heel goed dat het jou ook allang begon te vervelen, is het niet zo?"

"H'm, ja . . . eh . . . nou je het zegt. Ik dacht er eerlijk gezegd al lang over om ermee op te houden. Ja, je hebt gelijk, Leepneusje!" "Nou, kijk," ging Leepneusje verder. "We zeggen natuurlijk nooit dat we eruit gegooid zijn. We hadden er genoeg van, toch? We zeggen dat we na ernstig onderling overleg besloten hebben een nieuwe partij op te richten. Laten we zeggen de Partij van de . . . noem eens wat?" Boezeroentje dacht even na en strekte zijn linkerarm dramatisch uit. De PVDG! De Partij Van De Goedheid! Dan heb je de mensen meteen mee!"

31. De Partij van de Goedheid



“PRACTIG!” RIEP Leepneusje geïmponeerd. “De Partij Van De Goedheid! Dat is schitterend!” “Maar . . . eh . . .” begon Boezeroentje. “Wat doen we als de Republikeinen en de Koningspartij nou zeggen dat ze ons eruitgegooid hebben?” “Dat geeft niets!” lachte Leepneusje. “We richten natuurlijk ook een krant op en dan zeggen wij dat dat niet waar is. En als zij dan zeggen dat we het liegen zeggen wij weer dat zij het liegen, en na een poosje weet niemand meer hoe het zit. En dan hebben we een politieke partij!” “En een program?” vroeg Boezeroentje, die half overtuigd begon te raken. “Ja, een program,” zei Leepneusje. “Een program moeten we natuurlijk hebben. Het is niet zo moeilijk. We kunnen om te

beginnen heel wat punten van de andere partijen overnemen. Daar maken we een hutspot van. Maar we moeten een punt hebben waar nog geen andere partij aan gedacht heeft. Denk eens na!” Boezeroentje dacht zo hard na dat het puntje van zijn neus begon te gloeien, maar hij kon nergens mee opkomen. “Ik heb het!” riep Leepneusje ineens. “Ik heb het! Alle bomen die in de oorlog zijn omgehakt moeten in een jaar weer zijn aangeplant! Dat is een program-mapunt waar nog nooit iemand aan gedacht heeft. Gelukkig dat ik het gevonden heb!” Leepneusje en Boezeroentje begonnen opgetogen hand in hand de gelagkamer rond te dansen.

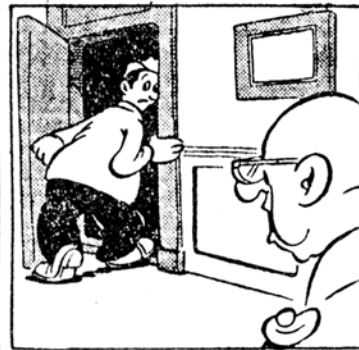
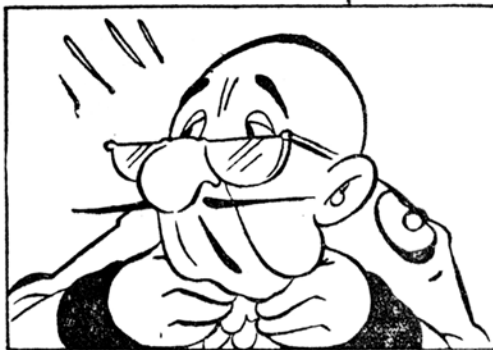
32. Jan III verwijdert zijn snor



TERWIJL LEEPNEUSJE en Boezeroentje een biertje gedronken hadden op de ongetwijfeld goede afloop van hun nieuwe partij, stapten Prins Jan III en Goudhartje uit de Prinselijke Wagen, die voor het paleis gestopt was. “U ziet dus, Hoogheid, dat ik die krantenman eens fijn de waarheid heb gezegd!” zei Goudhartje trots, terwijl hij zich op de borst sloeg. “Ik heb ook nog even zijn bureau in tweeën geslagen!” vertelde hij verder. “Ik heb nog nooit zo’n plezier gehad, vooral omdat ik het deed voor Uwe Hoogheid, begrijpt U wel?” “Hoor eens hier, Goudhartje,” zei Prins Jan III met een misprijzend gezicht toen ze binnen waren, “mis-schien weet je het, en misschien weet je het niet, maar ik houd niet van geweld en

ook niet van ruwe woorden. Ik had graag dat je nu direct terug ging en die hoofd-redacteur je excuses aanbood en hem een nieuw bureau verschaft. Niet uit de Staatskas, maar uit je eigen portemonnaie, begrepen?” “Maar Hoogheid!” schrok Goudhartje, “Dat is toch heel ongebruikelijk in de diplomatie! Dat is . . . “ “In de wereld hoor je als mens tegenover elkaar te staan,” leraarde Prins Jan. “Dat is niet makkelijk, Goudhartje, vooral niet als je dat onder alle omstandigheden probeert vol te houden. Het lijkt eerst of je een Jan Salie bent, maar op den duur bereik je er toch meer mee . . . Probeer het eens, Goudhartje!” Na deze woorden trok Jochem Jofel stevig aan zijn knevel en hield in iedere hand een helft . . .

33. Jochem Jofel gaat zoeken



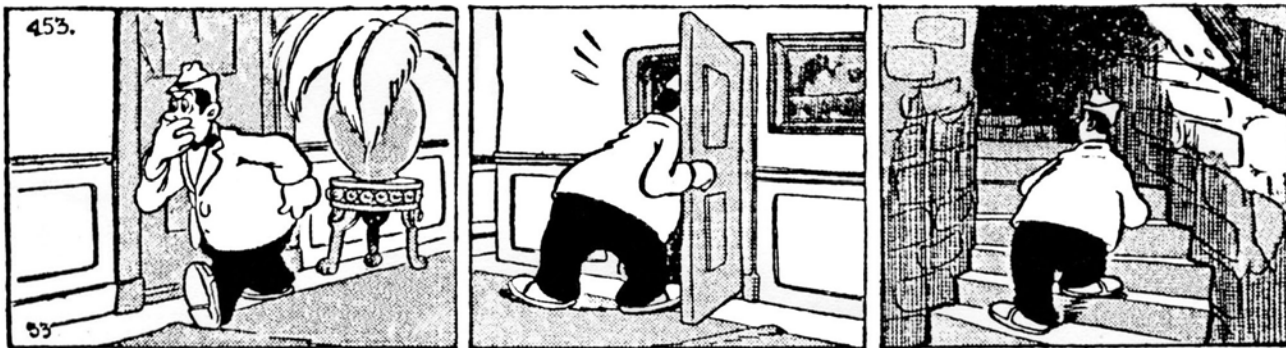
TOEN JOCHEM Jofel zijn snor had afgedaan, zijn jas uitgetrokken en zijn kroontje voor zijn overbekende hoedje verwisseld had en dus weer een echte, onvervalste Jochem Jofel geworden was, zag hij dat Goudhartje ten einde raad de kamer op en neer liep en zijn hoofd met allebei de handen vasthield. “Nu ben ik verloren!” zuchtte hij treurig. “Verloren!” “Wat is er aan de hand?” vroeg Jochem, die altijd klaar staat om te helpen, zelfs iemand waar hij een hekel aan heeft. “Kijk eens,” zei Goudhartje. “Ik zal heel eerlijk tegen je zijn. Het zit zo. Ik had een plan. Ik wilde van Rareboulië een republiek maken. De kroonprins was weg en ik probeerde de koning ook het land uit te krijgen. Ik had Triefeltje, een Minister van Breedland, in het complot genomen en die zou koning Jan II naar Breedland lokken. En dan zouden wij een staatsgreep doen en

de koning en de kroonprins gevangen nemen als ze terugkwamen. Het was een aardig plan, nietwaar? Het zat goed in elkaar. Maar nu heb ik zoeven gehoord dat Jan II er lucht van heeft gekregen, en weigert naar Breedland te gaan. Nu komt alles natuurlijk uit! En dan ben ik in ongenade gevallen!” “H’m,” vond Jochem. “Dat is lelijker. Maar enfin, ik zal zien of ik je helpen kan. Ik zal de kroonprins gaan zoeken. En als ik hem gevonden heb moet je alles eerlijk aan hem opbiechten en dan zal ik een goed woordje voor je doen. Afgesproken?”

“Afgesproken!” zei Goudhartje opgelucht. “Maar waar ga je hem zoeken?”

“Dat weet ik nog niet,” antwoordde Jochem, en hij beende de deur uit.

34. *Beter ten halve gekeerd dan de mond gebrand*



“JA,” DACHT Jochem Jofel nadat hij Goudhartje verlaten had, “nu heb ik wel gezegd dat ik de kroonprins ga zoeken, en als ik zoiets zeg dan doe ik het ook, maar . . . waar zal ik beginnen? Dit is zo’n groot paleis en er zijn zoveel kamers . . . Hoe zouden ze toch aan al die kolen komen om dit ding te verwarmen? O, natuurlijk! Ik heb pas in de Vrije Rarebouliër gelezen dat er een paar treinen uitgevallen waren wegens kolengebrek! Er stond niet bij waar dat gebrek was, maar nu gaat me een licht op! Nou ja, een koning en zijn hofhouding kunnen toch moeilijk in de kou zitten! Dat zou de staatszaken teveel belemmeren!” Terwijl hij aldus aan het mompelen

was deed hij iedere deur waar hij langs kwam open en keek naar binnen. Hij zag van alles, behalve kroonprinsen. “Ik begin te geloven dat Goudhartje ontmoedigd was toen hij de hele morgen had lopen zoeken,” bedacht Jochem. “Hij gaf de moed op. Ik niet!” Hij was bij een stenen trap aangeland, die naar boven voerde. “Ik heb nog niet in de kelder en de uitkijktoren gekeken,” zei hij tegen zichzelf. Nu, vooruit! Beter ten halve gekeerd dan de mond gebrand, zei mijn vader altijd, en hij had gelijk! Laten we eerst dit trapje bestijgen en dan later in de kelder kijken.”

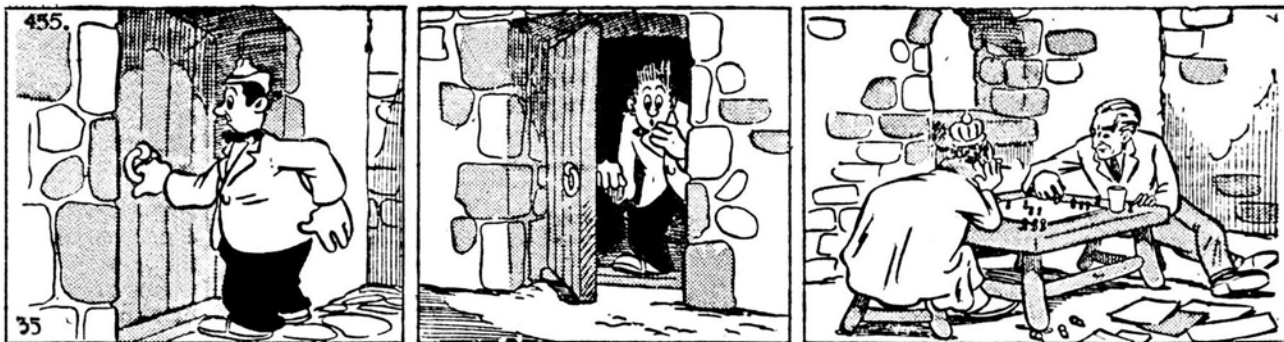
35. Jochem hoort stemmen



HET WAS een hele klim naar de uitkijktorens, wel drie honderd zeven en negentig tredjes, maar toen Jochem Jofel ze allemaal opgeklommen had, was hij dan ook boven. Het zag er een beetje smerig uit - er lag overal stof en hier en daar zag Jochem een spinneweb in de tocht fladderen. “Als de kroonprins hier zit heeft hij een raar plekje uitgekozen,” vond Jochem, “maar laten we toch maar zoeken, want je weet nooit wat voor rare ideeën prinsen soms kunnen hebben. En ik geloof dat ik daar ergens stemmen hoor! Ja, warempeltjes, ik hoor praten!!” Jochem Jofel liep op de deur toe,

van waarachter het stemmengerucht zich deed horen. “Als dit maar niet het begin van nog een vreemder avontuur is!” schrok Jochem. “Een gek verhaal is al mooi genoeg! Wie weet zit er achter die deur niet iemand te klagen dat de Generaal verdwenen is en dat ik zoveel op hem lijk! Maar voor generaal spelen doe ik nooit! Ik ben een zeer vreedzaam mens en oorlog voeren is absoluut niets voor mij . . . Ik zit al te griezelen als ik in de bioscoop het journaal zie!”

36. Een edel spel



JOCHEM JOFEL was nu vlak achter de deur gaan staan en legde eerst even zijn oor tegen het sleutelgat. “U bent aan zet, Hoogheid,” hoorde hij een stem zeggen. De stem klonk hem vagelijk bekend in de oren. “Nee, ik geloof het niet!” antwoordde een stem die Jochem niet kende, maar waarvan hij vermoedde dat hij aan de Kroonprins toebehoorde. “Ik meende dat ik net gezet had!” Dat moet de kroonprins zijn,” dacht Jochem Jofel. Hij draaide de knop van de deur zonder kloppen om en deed hem met een ruk open. Wat hij toen zag deed hem zijn hoedje van schrik en verbazing 1.37 meter

in de lucht vliegen. Het kan ook 1.38 meter geweest zijn - zulke dingen zijn erg moeilijk te meten. Nu, het was het hoedje ook niet kwalijk te nemen. Wat Jochem Jofel zag was de moeite waard om verbaasd over te zijn. Aan een tafeltje, tegenover elkaar, zaten kroonprins Jan III en de man tegen wie Jochem Jofel “Pa” mocht zeggen. Op de tafel lag een vierkant stuk karton met ruitjes en op de ruitjes stond hier en daar een soort gekleurd poppetje. “Het is een edel spel, dat Mens-erger-je niet,” zei de kroonprins ontroerd, en hij pinkte een traan weg.

Jochem Jofel had een weekeind

Zoals onze jeugdige lezers (en de „jongeren” onder de ouden) tot hun verontwaardiging bemerkt zullen hebben, was Jochem Jofel Zaterdag in geen velden en wegen te bekennen.

Hij was 'm gesmeerd, zonder dat de redactie 't had bemerkt. De redactie heeft zichzelf voor dit collectieve verzuim een zware boete opgelegd, die als welkomstcadeau aan den heer Piet van Pumstein ter beschikking is gesteld. En onze lezers bieden wij ootmoedig onze verontschuldiging aan.